

til Limfjorden, til Vandet. Jeg troer, at Regjeringens Forslag i saa Henseende virkelig er forbedret, idet det nu i Lovforslaget nævnte Punkt er ført vestligere. Det ærede Thing vil maaſtee erindre, ialtsald ville flere ærede Medlemmer vide, at netop meget tidligt — i Danmark maa det jo kaldes tidligt, naar man i Jernbanesager gaaer tilbage til Aarene 1849 — 50 — paa en Tid, da Landet var indviklet i høist farefulde Forhold, blev der opstillet en Plan til et omfattende Jernbanesystem, og da blev just en jydsk Centralbane, saaledes kaldtes Ewærbane, foreslaet paa samme Tid som en Længdebane. Det blev dengang foreslaet at føre Banen fra Aarhus til Viborg og Hjørring. Det var mig klart, at det ikke var heldigt at lade den ende ved Hjørring, men at den burde gaae længere mod Vest, og jeg anseer det for det Rigtige at lade Banen gaae saa langt imod Vest som til Bønsbø. Det har derfor stadigt for Alle, som have beskæftiget sig med Jernbanesagen, saafremt de ikke have været hildede af Genstidighed, været indlysende, at denne Ewærbane var ligesaa nødvendig for Landet som den anden Bane. Det maa vel fastholdes, at overalt, hvor der har været Spørgsmaal om Længdebanen, har der ogsaa været Tale om Forbindelsesbaner, og kun den Uklarhed, hvori Tanken hidtil har staaet, har bevirket, at man ikke har gjort sig Nøde for, hvilken Forbindelsesbane der fortrinsviis maatte komme i Betragtning. Det vilde være den højeste Grad af Genstidighed, naar man vilde nægte, at denne Ewærbane er ligesaa magt paaliggende for Jylland, ja i visse Maader maaſtee endog er „jydskere“ end Længdebanen, hvis væsentlige Betydning er betinget af Forbindelsen Nordpaa af Scandinavisk eller svensk Charakter og af Forbindelsen Syd, medens Jyllands hele Handelsvei ikke alene gaaer imod Nord eller Syd, men ogsaa imod Vest og Ost, en Genstidighed er og bliver det, at man ikke ligesaavel vil anerkjende den ene Veis Nødvendighed som den andens. Naar man nu vil spørge: hvorfor da ikke tage begge Banerne? da ligger Svaret meget nær; intet Medlem kan være i Tvivl derom, det er den reneſte, meest indlysende Sandhed, at det er en fulstændig Umåilighed. Naar det ærede Medlem

saa siger, at man jo dog under denne Sag maa komme til at forhandle Længdebanen, saa siger jeg: ja, hvad kan man ikke bringe ind under denne Sags Behandling? men derved fremmes Længdebanen ikke det mindste; jeg paastaer, at man, tværtimod Længdebanens Venner, efter menneſkelig Beregning langt snarere fremmer deres Ønske ved dette Forslags Antagelse. Naar den ærede Landssthingsmand endogsaa i det Forslag, som har været til Forhandling her angaaende en ny svensk Jernbane, har kunnet see en Grund for sit Ønske, naar han har meent, at de, der havde bygget Baner i Slesvig, vel maatte findes villige til at bygge en Forbindelsesbane Nord paa, saa tager det ærede Medlem sig det sandelig let med de Motiver, der i saa Henseende for ham kunne blive syldestgjørende, ligesom ogsaa i en anden Retning, naar han meente, at de jydskke Producter ere intransportable paa Jernbanen. Ja, naar man tænker paa sin Længdebane, saa vinde alle Forhindringer; Alt staaer rosenrødt og forgyldt; men ellers vender man det om. Hvad de jydskke Producter angaaer, da blive de vel lige transportable eller intransportable, hvad enten de skulle føres paalangs eller paatværs; og, hvad det andet Punkt angaaer, siger den ærede Rigsdagsmand: naar denne svenske Ewærbane bliver fuldført; naar de rige Tjenboere eller Andre tage fat paa Banen — ja det er mit Ønske, men endnu er det ikke ſteet; — naar de, der staae i Forbindelse med den nuværende Jernbane i Slesvig, ville fremme den nord-slesvigſke Bane — ja der som der er en saadan alvorlig Interesse derfor i det nordlige, det mellemste og det vestlige Slesvig, hvad der hidtil ikke har viist sig i Stænderforsamlingen, idet der ikke har været noget Tegnet til, at man der vilde gjøre Opoffrelser: hidtil have de faaet Banen uden at betale en eneste Skilling; de have havt lutter Fordeel deraf, og det kan jo være, at de stole paa, at de ogsaa kunne have dette Gode med Hensyn til en Jernbane Nord paa; thi der har, som sagt, hidtil i Stænderforsamlingen ikke været Tegnet til, at man vilde paatage sig nye Skatter til Jernbanesagen; — naar og der som siger, som berørt, den ærede Landssthingsmand, hvor det gjaelder hans Indlingstank; men det er et ganske